U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupený JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalované: **Plzeňské městské dopravní podniky, a. s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 12, Plzeň, zastoupené Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2016, čj. 413/EÚ/sml/PMDP/16, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2016, č. j. 57 A 52/2016 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5.000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího právního zástupce Mgr. Martina Zikmunda, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 21. 3. 2016 žalované (dále jen „stěžovatelka“) elektronickou žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žádostí se žalobce dožadoval informace o počtu a výši uložených pokut za jízdy bez platného jízdního dokladu za vymezené období. Stěžovatelka dne 22. 3. 2016 vyzvala žalobce k doplnění žádosti o zaručený elektronický podpis. Žalobce na výzvu žádost nedoplnil, namísto toho však žalobce podal dne 16. 5. 2016 stížnost na postup při vyřizování žádosti podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž tvrdil, že výzvu považuje za bezpředmětnou a že zákonná lhůta pro poskytnutí informací již uplynula.

[2] Představenstvo stěžovatelky o stížnosti rozhodlo rozhodnutím ze dne 25. 5. 2016 tak, že postup stěžovatelky potvrdilo a stížnost odmítlo. Dne 30. 5. 2016 vydala stěžovatelka sdělení o odložení žádosti o poskytnutí informace.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Žalobce proti rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016 podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení věci stěžovatelce k dalšímu řízení.

[4] Dne 23. 9. 2016 obdržel krajský soud zpětvzetí žaloby proti rozhodnutí pro uspokojení, neboť stěžovatelka požadované informace poskytla dne 11. 7. 2016 prostřednictvím emailové zprávy z emailové adresy jejího právního zástupce.

[5] Krajský soud následně dne 27. 9. 2016 vydal usnesení č. j. 57 A 52/2016 - 64, kterým řízení o žalobě zastavil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Proti usnesení Krajského soudu v Plzni o zastavení řízení podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti vyslovila názor, že krajský soud postupoval procesně nesprávně, když neumožnil žalované se vyjádřit ke zpětvzetí žaloby. Dále uvedla, že informace žalobci poskytla z důvodu zhojení nedostatku žádosti, jelikož žalobce zaslal stížnost, která byla podepsána žalobcem. Nakonec stěžovatelka napadla výrok o nákladech řízení s odůvodněním, že nezavdala příčinu k uložení takové povinnosti.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se ztotožňuje s napadeným usnesením krajského soudu, neboť po podání zpětvzetí žaloby je povinnost krajského soudu řízení zastavit podle § 47 písm. a) s. ř. s. a jiný výrok tak není možný. Zároveň žalobce vyslovil názor, že stěžovatelka brojí materiálně toliko jen do výroku o nákladech řízení, což činí kasační stížnost nepřípustnou. Nakonec žalobce považuje argumentaci o poskytnutí informací stěžovatelkou po podání žaloby za účelovou, neboť je nepochopitelné, že informace poskytla dne 11. 7. 2016 na základě zhojení vady žádosti dne 18. 5. 2016, kdy obdržela žalobcem podepsanou stížnost, ale přesto dne 25. 5. 2016 (tedy po tvrzeném zhojení vady žádosti), byla stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace odmítnuta a nezákonný postup potvrzen. Žalobce trvá na důvodnosti podané žaloby a správnosti výroku o nákladech řízení.

[8] Stěžovatelka na vyjádření žalobce replikou nereagovala.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je nepřípustná.

[10] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *„kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná."* V této souvislosti je třeba poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, v nichž zdejší soud judikoval, že *„ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení."* V odůvodnění usnesení rozvedl, *„že kasační stížnost je pokládána za opravný prostředek mimořádný a že tedy řízení před krajským soudem ve věcech správního soudnictví je řízením jednoinstančním bez možnosti podat řádný opravný prostředek (odvolání), který je běžný v jiných procesních předpisech (např. v občanském soudním řádu)."* (...) *„Zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné" (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé"). Jinak řečeno, pokud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná."* (...) *„Zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení."* Na tento názor navázal Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 24.

[11] Takové závěry rozšířeného senátu nelze aplikovat na nyní posuzovaný případ, neboť stěžovatelka nenapadá zákonnost prvního výroku o zastavení řízení a nezpochybňuje ani naplnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení z titulu zpětvzetí žaloby, jak jsou zakotveny v § 47 písm. a) větě před středníkem s. ř. s. Stěžovatelka rozporuje pouze důvody, pro které byl výrok o zastavení vydán. Nesouhlasí totiž se zastavením řízení z důvodu pozdějšího chování žalované a namítá nesprávný procesní postup, když ji krajský soud nejprve neumožnil, aby se vyjádřila k uplatněnému zpětvzetí žaloby.

[12] Z obsahu stížnostní argumentace tak vyplývá, že se ve skutečnosti stěžovatelka domáhá kasační stížností jen přezkoumání a zrušení výroku usnesení krajského soudu č. II., kterým jí byla stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.342 Kč. Stěžovatelka krajskému soudu v podstatě vytýká to, že na projednávanou věc nesprávně aplikoval ust. § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. namísto ust. § 60 odst. 3 věty prvé téhož zákona.

[13] Krajský soud v projednávané věci se zřetelem k jednoznačnému projevu vůle žalobce o zpětvzetí žaloby neměl jinou možnost než řízení zastavit poté, kdy žalobce vzal svoji žalobu zpět. Jakýkoliv jiný postup by byl v rozporu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. a dispoziční zásadou, na níž je řízení před správními soudy založeno. Stěžovatelka svou kasační stížnosti ve skutečnosti ani nechce dosáhnout, aby krajský soud

v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. S ohledem na kogentnost uvedeného ustanovení soudního řádu správního by takový postup stejně nebyl možný.

[14] Stěžovatelka taktéž netvrdí, že by ji zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Stěžovatelka ve skutečnosti spatřuje újmu jen ve výroku usnesení o nákladech řízení. S ohledem na nepřípustnost kasační stížnosti jen proti výroku o nákladech řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.), musí však napadat i výrok o zastavení řízení.

[15] Uplatněná námitka, která formálně brojí proti výroku usnesení o zastavení řízení, působí spíše jako povinná součást kasační stížnosti, jejímž jediným účelem je založit přípustnost kasační stížnosti proti výroku o náhradě nákladů řízení.

[16] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelky v projednávané věci nesměřuje do výroku usnesení krajského soudu o zastavení řízení, ale že je výlučně namířena jen proti výroku o nákladech řízení (výrok II.)

[17] Taková kasační stížnost je podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná.

[18] Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat stěžovatelem uplatněnými výtkami k postupu krajského soudu před vydáním napadeného usnesení.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2016, č. j. 57 A 52/2015 - 64, jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.].

[20] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věty prvé s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu